

 SAGA
EGMONT

DUNCAN HARDING

DESTINATION PETROGRAD

 SAGA
EGMONT

DUNCAN HARDING

DESTINATION PETROGRAD

DESTINATION PETROGRAD

Duncan Harding

SAGA EGMONT

Destination Petrograd
är översatt från engelska av Thor-Leif Strindberg efter
Torpedo boat

Copyright © 1979, 2017 Duncan Harding og Lindhardt og Ringhof Forlag A/S

All rights reserved

ISBN: 9788711773536

Omslagsfoto: Shutterstock

1. E-boksutgåva, 2017

Format: EPUB 2.0

Denna bok är skyddad av upphovsrätten. Kopiering för annat än personligt bruk får enbart ske efter överenskommelse med Saga samt med författaren.

Lindhardtogringhof.dk

Saga är et förlag i Lindhardt og Ringhof, ett företag inom Egmont-koncernen

Första kapitlet

En byklocka slog midnatt med ihålig slutgiltighet någonstans bakom de två männen som väntade uppe på klippavsatsen. Det var det enda ljud som hördes bortsett från Nordsjöns dystra vågskvalp mot foten av klippan.

- Ni vet att det här uppdraget är omöjligt, sir, sa den unge kaptenen med de bekymrade ögonen och den höga krage som engelska örlogsflottan använde före 1914.

- Varför då? frågade hans mystiske besökare från London tyst och lutade sig tillbaka in i skuggan från skjulet.

- Därför att jag inte tror på självmord, sir, svarade kaptenen oförskräckt. »Skimmern» är ett fruktansvärt vapen, och det är därför vi låter våra prov äga rum vid den här tiden på natten. Vi vill inte ens att våra allierade ska få nys om den. Men vad ni förväntar er, sir, det är ... jag hoppas ni inte tar illa upp ... rena självmordet.

Den stöväxte och civilklädde mannen med träbenet tog inte alls illa upp.

- Bird är den bäste man ni har i skimmereskadern, inte sant, kapten?

- Ja, sir.

- Och han är stamofficer också, inte sant?

- Ja, sir, men jag förstår inte riktigt ...

Den civilklädde avbröt kaptenen genom att repa eld på en tändsticka mot skjulets rostiga plåtvägg. Stickkan flammade upp och han tände sin pipa. I skenet från lågan uppfångade kaptenen skymten av ett par kyliga, mörkblå ögon i ett bistert, medelålders ansikte. Så slocknade stickkan.

- Stamofficerare av hans sort måste alltså vara redo att begå självmord, sa mannen och drog ett bloss på sin pipa. Så har det alltid varit och så kommer det att förbli. Han log, men leendet nådde inte fram till ögonen. Löjtnant Horatio Bird kommer att ta den risken, liksom resten av oss, tillade han.

Om den bekymrade kaptenen hade några ytterligare invändningar mot den vansinniga plan som han fått ta del av två timmar tidigare, så fick han ingen möjlighet att ge uttryck för dem. För i samma ögonblick splittrades den tunga tystnaden av ett fruktansvärt motorvrål, som fick den civilklädde mannen att sätta händerna för öronen. Ett långsträckt föremål dök upp långt nedanför dem, och vattnet stod som två vita vingar om fören när det svepte fram över vattenytan på väg mot ankarplatsen i den avsides belägna Yorkshireviken.

- Skimmern, sir! skrek kaptenen när det vilda tjutet från båtens motor dog bort. Löjtnant Bird har anlänt!

CMB-eskaderns^a operationsrum var ett dystert ställe. Det lystes upp av en enda stark glödlampa, och möblemanget bestod av kartor över de nordeuropeiska farvattnen, ett färglagt porträtt av den skäggige monarken och hans högbystade drottning, ett filtövertäckt träbord, ett dussin gamla stolar med tageldynor och mängder av veckotidningar. Men den civilklädde mannen brydde sig

inte om möblemanget. Han höll blicken fästad på dörren när tunga sjöstövlar trampade i gruset utanför.

Plötsligt slogs dörren upp. En reslig ljushårig ung man stod där med vattnet drypande från oljestället. Han blinkade mot det skarpa ljuset.

- Hon skötte sig helt fantastiskt, sir! utbrast han med ungdomlig entusiasm. Thorneycroften uppförde sig som en ...

Han tystnade tvärt när han fick syn på främlingen som satt bredvid eskaderchefen.

Den civilklädde mannen registrerade nykomlingens kraftiga käkparti, beslutsamma mun och vakna ögon. Han lade också märke till förtjänstmedaljens band på jackan under regnstället.

Grabben verkar oroväckande ung, tänkte han. Men han har redan visat vad han går för vid Jylland 1916. Och har han klarat det en gång kan han klara det igen.

- Löjtnant Bird ... *Horatio* Bird? förekom han snabbt kaptenen.

- Ja, sir, svarade den unge officeren och torkade bort vattnet från sitt stormpiskade ansikte. Plötsligt log han och fortsatte: Men jag vill helst inte använda namnet *Horatio*, sir. Mina kompiskar brukar kalla mig ...

- Dickie.

- Hur kunde ni gissa det, sir?

Den civilklädde mannen log, men blicken i hans ögon förblev oföränderligt kylig.

- Åh, jag vet *allt* om er, löjtnant Bird. Men det kan vi lämna därhän. Han vände sig till kaptenen, som följde samtalet med orolig blick. Med er tillåtelse, kapten?

Det var egentligen ingen fråga utan en order, och det visste kaptenen. Han ryckte lite hjälplöst på axlarna.

- Givetvis.

Den civilklädde vände sig snabbt till Bird igen.

- Ta av er rocken och sätt er, Bird, sa han med barsk röst. Jag ska fråga er om en sak.

Löjtnanten undrade så smått över den här arrogante främlingen som dykt upp från ingenstans mitt i natten, men han antog att mannen hade något att göra med de topphemliga skimmerproven. Följaktligen gjorde han som han blivit tillsagd och väntade skärpt på fortsättningen.

- Jo, Bird, ni har en fin meritlista med tanke på er ålder, sa främlingen. Ni fick en tapperhetsmedalj efter slaget om Jylland. Ni hyllades av kungen för era insatser i Kanalen 1917 och anmälde er sen som frivillig till CMB-tjänstgöring året därefter för att »få vara med där det rör på sig».

Bird försökte komma på vem den mystiske främlingen var. Mannen hade inget med det tekniska att göra, det var han övertygad om.

- Mina förhoppningar infriades inte, tyvärr, sir. Jag har suttit fast här i Yorkshire ända sen jag anmälde mig. Det enda som har rört på sig här sen 1918 är fiskmåsarna, som gjort sina bombanfall. Jag tror inte de gillar oss nåt vidare. Förmodligen ställer vi till för mycket oväsen.

När främlingen inte svarade fortsatte den unge officeren:

- Men missförstå mig inte. Han kastade en blick på sin chef, men kaptenen slog ner ögonen. Skimmern är helt underbar, sir. Enligt min åsikt är den i sitt slag världens snabbaste och pålitligaste. 1 natt fick jag upp min i fyrtio knop!

- Bra. Främlingen tvekade en stund innan han formulerade frågan han rest ända från London för att ställa. Vad skulle ni säga om krigstjänstgöring, Bird? frågade han till slut.

- Jag förstår inte riktigt, sir.

- Tja, även om världskriget är över och de flesta av er grabbar verkar ha fått mer än nog av det ... är ni fortfarande beredd att lukta krut igen? Främlingen höll sin genomträngande blick fästad på den unge officerens grovhuggna ansikte. Han var väl medveten om hur viktigt det var att han fick Birds stöd ifall uppdraget skulle bli framgångsrikt. Det rör sig om krigstjänstgöring av ett långt farligare slag än de flesta av er varit med om, tillade han.

Löjtnant Dickie Bird tvekade bara en bråkdels sekund. Proven med skimmern var fantastiskt roliga för alla som liksom han själv älskade snabba båtar. Men bortsett från det tråkade Yorkshire och över huvud taget fredstjänstgöring i England ut honom. Dessutom var han stamofficer och en ambitiös sådan. Under de fyra år som gått sedan han lämnade Dartmouth 1915 hade han redan lärt sig att man för att snabbt bli befördrad måste se till att man hamnade i strid.

- Naturligtvis, sir, sa han. Jag är stamofficer. Jag har betalt för att slåss. Dessutom kommer de där fiskmåsarerna närmare och närmare för varje dag, log han.

Den mystiske främlingen sken upp, och den här gången nådde leendet fram till ögonen.

- Utmärkt, sa han, och det hördes tydligt hur lättad han var. Men nu ska jag kanske tala om vem jag är. Han lutade sig över bordet. I London kallar de mig C, tillade han tyst.

Om han väntat sig en spontan reaktion från Bird måste han ha blivit besviken. Den unge mannen såg bara frågande ut.

- C, sir?

Främlingen nickade.

- Ja, C. Chef för det som ni grabbar kallar *Secret Service!*

Andra kapitlet

- Jag undrar om ni skulle vilja hämta nåt åt oss att dricka, kapten? C bröt tystnaden som följt på hans förklaring. Vad som helst som är vått och varmt duger. En kopp choklad kanske?

- Visst, sir, jag sticker över till fältköket, svarade kaptenen. Kocken kan säkert fixa till nånting åt er.

Han reste sig snabbt upp. Man hade redan för två timmar sedan kommit överens om denna signal så snart Bird accepterade uppdraget, vilket Secret Servicechefen varit övertygad om att han skulle göra. Personligen var kaptenen glad att saken var överstökad för hans del, eftersom han menade att det var frågan om rena självmordet. Han tog sin mössa och gav Bird en sista sorgsen blick innan han gick ut i natten.

C väntade tills han gått.

- Hör på nu, löjtnant Bird, fortsatte han allvarligt. Allt jag kommer att berätta nu är topphemligt. Om ni så mycket som andas ett ord till nån om vad jag har att säga er, så är det godnatt för er del. Uppfattat?

- Ja, sir, jag förstår, Men ...

- Det finns inga men. Ni kommer att vara borta från flottan innan ni ens hinner snudda vid däckets. Bird. Nå, jag behöver väl knappast erinra er om vad som händer i

Ryssland nu när Lenin och hans djävulska bolsjeviker har tagit över?

Bird nickade men sa ingenting.

- Lyckligtvis börjar folk inse den fara bolsjevikerna utgör. Sen Churchill tog över krigsministeriet för ett par månader sen har slagordet blivit »kyss tyskarna och döda bolsjevikerna». Och det är inget dumt råd, tro mig, unge man.

Bird var totalt ointresserad av politik. Ända sedan han var liten grabb hade hans stora intresse varit flottan. Men av vad han läst i tidningarna visste han i alla fall att röda agitatorer piskade upp oro bland arbetarna, som nu förlorade sina jobb i tusental när ammunitionsfabrikerna slog igen. Oron spred sig även bland engelsmännen på kontinenten som var ilska över att de fortfarande var kvar i armén sex månader efter det att kriget tagit slut. Följaktligen ansåg många att bolsjevikrevolutionen i Ryssland mycket väl kunde komma att sprida sig till England om den inte stoppades i tid.

- Tyvärr har inte Churchill fullt stöd av sina kolleger i kabinettet, fortsatte C. De inser inte behovet av att sopa bort de röda från kartan, och det beror på att det inte kommer tillräckligt med relevant information från Ryssland för att han ska kunna övertyga dem, särskilt inte Trollkarlen från Wales ...

- Ni menar premiärministern, Lloyd George, sir?

- Ja. Utan information om den där jäveln Lenins verkliga syften kan han inte övertyga dem om den fara vårt land är utsatt för. Han betraktade den unge officeren med hård blick. Och det är där ni kommer in i bilden, Bird.

- Hur då, sir? frågade Bird långsamt och började plötsligt undra vad han gett sig in på.

Som svar gick C bort till motsatta väggen, valde ut en tråd och drog i den. En stor karta över norra Europa rullades ner.

- Östersjön. C slog med knogarna mot kartan. Finland här. Han slog till på kartan igen. Det har äntligen blivit fritt från bolsjeviker och tyskar och nu väntar man på engelsk-amerikanskt erkännande av dess oberoende. Landet är som helhet pro-brittiskt och general Gough här i Helsingfors försöker koordinera all antikommunistisk verksamhet i området. *Uppfattat?* röt han plötsligt som om han varit tillbaka på slagskeppet han fört befäl över innan han gått in i spionorganisationen.

- Ja, sir, svarade Bird.

Han kunde inte begripa vad han hade med allt detta att göra.

C pekade på kartan igen.

- Estland har också blivit befriat från tyskarna nu. Och general Judenich har sin vitryska armé placerad ungefär här, redo att slå till mot Petrograd så snart Trollkarlen från Wales ger hans trashanksarmé tillräckligt med pengar och vapen. Han gav kartan ett hårt slag. *Petrograd*, den bolsjevikiska komplottens vagga och kärna. Det är där de där jävlarna finns som planerar att utplåna oss och hela brittiska imperiet ... om inte vi utplånar dem först. Han gjorde en paus för att låta orden sjunka in. När han började prata igen använde han sitt vanliga, låga röstläge. Efter det att Ryssland lämnade kriget har vi haft vår huvudsakliga spionstyrka där för att hålla uppsikt över deras aktiviteter. Vi kallar den R-nätet. Jag kan inte berätta mer, om ni skulle ...

Han avslutade inte meningen, men Bird kunde gissa vad han tänkt säga: »... om ni skulle falla i fiendens händer.»

- Olyckligtvis har vi haft problem med R-nätet de senaste månaderna. Ända sen Judenich började hota Petrograd har bolsjevikerna vidtagit kraftiga åtgärder för att avskärma sina gränser mot Estland och i synnerhet Finland. Deras förbannade hemliga polis, Chekan, finns överallt i gränsområdet och har verkligen trasslat till det för oss.

- Ni menar att R-nätet har passerat över gränserna med de upplysningar ni behövt?

- Helt rätt, Bird. Och nu är det omöjligt. Så ända sen i julas har vi grubblat för att komma på nåt annat sätt att föra informationer till och från Petrograd. Det var därför jag kom hit så snart jag fick höra att era skimmers var i stort sett färdigutvecklade. Det var därför jag bad er kapten om att få namnet på hans bäste skeppare ... Han gjorde en sekunds paus och studerade Birds unga ansikte. *Löjtnant Bird, jag vill att ni ska anmäla er som frivillig och ge er in i Ryssland för vår räkning ...*

Tredje kapitlet

- Hörnu, Dickie, vad är det för hemlighetsmakerier, va? Fänrik de Vere French höjde rösten för att höras över dånet när vågorna slog mot vågbrytaren nittio meter nedanför dem. Du har sprungit runt i lägret som om du hade eld i baken, ända sen du kom tillbaka från provkörningarna. Du har inte ens haft tid att ta en gin med oss andra på mässen. Hörnu, grabben, kläm fram det.

Löjtnant Bird log och skakade på huvudet.

- Jag beklagar, men jag kan inte göra det.

- Officerarna har sina privilegier, förstår jag, sa de Vere med smått tillgjort tonfall som stämde lika illa med hans hårda, seniga gestalt som det ganska långa håret, den eleganta vita näsduken som hängde ur hans jackficka och de dyrbara skinnhandskarna. Nej, ni stamofficerare har ju alltid trott att vi i frivilliga reserven har sex fingrar och simhud mellan tårna.

Den äldre officeren log. Han kunde bara inte huta åt de Vere. Fänriken hade studerat vid Eton och lämnat den bekväma stabsmiljön för att istället ansluta sig till skimmerskvadronen i hopp om att få vara med om lite strider innan han hemförlovades för att resa till Oxford.

- Hör på här, sa han bestämt. Så bestämde han sig plötsligt och sänkte rösten. Jag har nätt att säga dig.

- Jag är idel öra, gamle kompis.
- Äh, håll klaffen nu! Det här är viktigt, de Vere. För två
nätter sen fick jag ett erbjudande om att gå in i aktiv tjänst.
- Vad? de Veres bleka hästansikte blev rött av
upphetsning. Vad sa du, Dickie?

Bird tittade allvarligt på honom.

- Aktiv tjänst, upprepade han. Och de Vere, jag har
bemyndigats att fråga dig om du vill göra mig sällskap på
uppdraget.

Under vad som kändes som en evighet stod de Vere bara
där och gapade medan vinden tjöt mellan de små skjulen.

- Du skojar väl inte med mig, Dickie? sa han till slut.
Allvarligt talat!

- Det är klart att jag inte skojar med dig, de Vere. Kom
hit och titta ner där.

Han pekade ner på de meniga i sjömanskläder och
båtmössor som arbetade på de två smäckra
skimmerbåtarna - de snabbaste motorbåtar som någonsin
dragits upp på den våtblanka sanden nedanför.

- Och varför tror du att befälhavaren gav order om att de
där två tolvetersbåtarna skulle dras upp på stranden igår
morse? frågade han.

- Ingen aning, Dickie. Rutinöversyn, antar jag.

- Rutin! Vi tog ju ut dem för bara sex dar sen. Säg inte
att du har glömt det redan. De åstadkom inte mycket med
de små grå på Eton, va?

de Vere slog till på skämt mot hans flinande ansikte. Bird
duckade lätt undan. Nedanför dem tittade Ginger Coates,
den rödhåriga mekanikern med cigarretten bakom örat som
alltid, upp och flinade åt de två officerarna som hoppade
runt uppe på klippan som ett par skolpojkar.

Bird hejdade de Vere med en blick. Han rättade till sin uniformsjacka och såg på honom med en min som var lika allvarlig som den hans far, amiralen, brukade ha.

- Ali right, de Vere, din dumma apa, sa han. Lägg av med det där fåniga flinet och visa lite respekt för din överordnade! Nå, hur blir det? Ställer du upp?

- Om jag ställer upp? utropade de Vere upphetsat, ur stånd att dämpa sin ungdomliga antusiasm. Det kan du slå dig i backen på att jag gör!

- Men Dickie, sa de Vere när de var ensamma i operationsrummet med dörren noga låst från insidan. Problemet är att ... jag tror inte att jag är nån särskilt bra spion.

Bird log mot den unge mannen.

- Lustigt. Det är precis vad jag sa när han berättade för mig om vad uppdraget innebar. Men du behöver inte oroa dig. Det är inte meningen att vi ska spionera. Du skulle inte behöva vistas en timme i Petrograd med det där hästansiktet förrän alla visste att du var engelsman!

de Vere svor för sig själv.

- Fy skäms, de Vere! Jag tror att du lär dig alldeles fel saker i flottan. Vad ska din morsa säga när du kommer hem.

- Morsan röker cigarrer ... svarta cigarrer ... och svär som en borstbindare. Bara så du vet det, Dickie.

Bird log ett flyktigt leende.

- Situationen är denna, de Vere. Han pekade på den stora kartan över norra Östersjön som han hade bakom sig. Det här är Finska viken och den domineras av Petrograds hamn. Jag har lärt mig en jävla massa om den under de senaste två dyggen. När tsar Peter den store byggde staden

för två sekler sen valde han en plats som är oöverträffbar strategiskt sett. Man behöver inte vara nån ÖB för att direkt se att man bara kan nå Petrograd via havet och genom sundet här. Och det sundet bevakas av ön Kronstadt. Är det klart?

- Klart som korvspad, sa de Vere. Fortsätt. Jag börjar bli intresserad.

- Jag hoppas att du fortfarande är intresserad när jag är färdig, muttrade Bird. Nåväl, för att kunna försvara stället ännu bättre täckte Peter den store infartskanalen och mynningen på floden Neva med en rad små fästningar på södra sidan ... här, här och här! Och på norra sidan ... här ... placerade han en grupp andra fort. De är givetvis lite föråldrade, men utrustade med modernt artilleri är de fortfarande ganska effektiva. Som om detta inte räckte lade ryssarna under kriget ut ett omfattande minfält mellan ön Kronstadt och södra stranden ... här, ifall den tyska flottan skulle försöka slå till. Är du med, de Vere?

Fänriken nickade fascinerad, som om han kunde ana vad som väntade.

- Jo, än en gång enligt vår anonyme vän, har de röda återupprättat minfältet eftersom de vet att det är det bästa vapnet för att hålla borta vår egen östersjöflotta under amiral Cowan. Så vad ryssarna anbelangar är Petrograd effektivt avskärmat av fästningar och minfält. Plötsligt körde han fram pekfingret mot de Vere. Men är det det?

- Är det vad?

Istället för att svara avfytrade Bird ännu en fråga mot den yngre mannen.

- Hur djupt går din skimmer, de Vere?

- Tja, det är svårt att säga exakt. Men ungefär åttio centimeter.

Bird log.

- Och vet du hur djupt minfältet i kanalen utanför Petrograd ligger? Det ligger på hundratjugo centimeters djup. Det skulle ge en skimmer som försökte ta sig över ett spelrum på fyrtio centimeter. Han tittade nästan triumferande på de Vere. Fattar du?

Den andre mannen flämtade till när han plötsligt fattade den fulla innebörden i vad Bird sa.

- Du menar att de vill att vi ska gå in till Petrograd med båtarna?

- Ja. Den huvudkanalen är den enda väg i hela Ryssland bolsjevikerna aldrig kan tänka sig att nån tar för att komma in.

- Jag håller med dig, Dickie, sa de Vere hastigt. Jag håller med dig. Men vad vill de att vi ska göra när vi väl kommit över minfältet? *Om* vi kommer över det.

- Enligt C skulle det bli den enklaste biten. Vi skulle få leta rätt på nåt ensligt ställe längs kusten, plocka upp kuriren från R-nätet som jag berättade om och se till att han kommer till Goughs högkvarter i Helsingfors i Finland. Därifrån kan han sen rapportera till C i London. Du förstår, vi skulle sätta upp en bas här på finska kusten, öster om Viborg. Jag har forskat en hel del under de senaste fyrtioåtta timmarna och tydligen finns det en massa små övergivna lustjaktshamnar mellan Terijoki och Rajajoki. Det pågår inte mycket nöjessegling i Finska viken nu efter revolutionen, vilket du kanske begriper. Han pekade på den stora kartan. Man skulle kunna förlägga högkvarteret hit till Seehafen till exempel. Han gjorde en kort paus. Nå, de Vere, vad säger du om min plan?

de Vere sög på sina lätt utstående tänder ett ögonblick.

- Inte illa, inte illa, sa han till slut. Vi ska alltså fungera som nån sorts kurirtjänst åt de här spiongrabbarna i Petrograd?

Bird nickade.

- Men hur ska vi kunna få kontakt med dem om inte den där C hört av dem under de senaste två månaderna?

Bird var beredd på den frågan.

- Enligt C blev en av R-nätets kurirer kvar i Finland när Chekan slog till mot gränserna i december. Den kuriren kommer att följa med den första båten tillbaka över minfälten och in i Petrograd ...

- *Om* den tar sig dit, ja, sa de Vere sammanbitet.

Men Bird verkade inte höra honom.

- Han kommer att återupprätta kontakten med R-nätet och sätta bollen i rullning igen. Sen kommer vi att göra reguljära turer in och ut ur hamnen, tillade han med mer tillförsikt än han egentligen kände.

- Och när och var kommer vi att träffa den här hjälten?

Bird ryckte på axlarna.

- Ingen aning. Det sa C ingenting om. Jag antar att han kommer att kontakta oss när vi kommer till Finland.

de Vere nickade.

- Och där har vi knuten, sa han tankfullt.

- Vad menar du?

- Tja, om vi har spioner i deras läger och man förväntar sig att det ska börja hända saker i Finska viken när som helst, så kan man anta att ryssarnas folk i det området håller ögonen öppna och kollar vad som är på gång, inte sant?

- Än sen då? sa Bird kort.

- Jo, log de Vere som om det han skulle säga var den självklaraste sak i världen, hur ska du kunna få in båtarna i

Finska viken utan att de där otäcka bolsjevikerna
upptäcker dem? Svvara mig på det ...

Fjärde kapitlet

Tiden började snabbt löpa ut.

Vid deras enda möte hade löjtnant Bird lovat den mystiske chefen för engelska Secret Service att hans två skimmers skulle vara klara att gå från Hull till Finland inom sju dagar.

Det hade varit en optimistisk bedömning. Det var tusen och en saker att göra, och Bird kunde inte minnas att han någonsin varit med om en så arbetsam vecka. Till och med vid slaget om Jylland hade han lyckats ta sig ett par timmars slummer under uppehållen i striderna. De måste skaffa fram falska sjömanspass, utländska civila kläder, utländska pengar och det universella betalningsmedlet år 1919 - det brittiska guldmyntet. Tusen nya guldmynt från Bank of England.

Under tiden testade de Vere de två båtar de skulle använda och utrustade dem för uppdraget. Deras minfällningsutrustning togs bort och ersattes av två torpedtuber per båt. För säkerhets skull satte man dit Lewis-kulsprutor också - ett beslut han senare skulle komma att tacka gudarna för att han fattat, de Vere bestämde sig också för att ta med tuber med komprimerad luft, något han gissade skulle bli nödvändigt att ha för att kunna starta skimmerns 500-hästars Thorneycroftmotorer i

Norddrysslands iskalla vatten. En efter en fogade man till de detaljer som behövdes för att deras våghalsiga expedition skulle lyckas. Under tiden satt löjtnant Bird i sitt skjul, med de saltfläckade fönstren skallrande i nordsjövinden, och grubblade på hur man skulle lyckas få in båtarna i Finska viken utan att bli upptäckta.

Ett tag lekte han med idén att utnyttja transportfartyget som gick med förråd till trupperna i Reval i Estland, den enda hamn på södra östersjökusten som britterna behärskade. Därifrån skulle han sedan nattetid kunna ta båtarna över viken till Seehafen, som han nu bestämt skulle bli deras bas. Men Reval var fullt av röda spioner och inget bra alternativ. Så han övergick till att studera kartorna över Finland. Helsingfors, huvudstaden, kunde inte komma i fråga. Där kryllade det också av spioner. Dessutom var skogarna fyllda av finska kommunister och fältmarskalk von Mannerheim ville inte riskera några fler konfrontationer med dem genom att låta brittiska militära fartyg lägga till i huvudstaden. Men så fick Bird en idé.

Där han satt och tittade ut över den gröna, böljande Nordsjön fick han syn på en svensk timmerångare som i sakta mak var på väg hem från Hull. Däcket var fyllt av stora lårar som hamnarbetarna i Hull inte lyckats stuva in i lastrummen.

Han tog sin kikare och ställde in skärpan mot den gamla skorven. Så svepte han med blicken över dess rostiga och smutsiga vita skrov tills han hittade dess namn och hemort. »Stockholm». Han fortsatte att följa fartyget med kikaren tills det försvann. Sedan gick han tillbaka till kartorna. En plan började ta form i hans hjärna.

De två motorbåtarna skulle lätt kunna gömmas i packlårar och placeras på däcket på ett fartyg av det där

slaget. Sedan skulle de kunna passera genom Kattegatt utan att väcka några misstankar. Och även om de gjorde det skulle man inte kunna utröna annat än att de var på väg till Stockholm. Och Stockholm låg långt från deras tänkta operationsbas någon mil från ryska gränsen.

Men sedan då? Han studerade kartan och följde leden tvärs över Bottniska viken tills han kom till Åbo. Enligt kartan gick det en järnväg åt sydost från Åbo. Denna järnväg delade sig sedan och ett spår gick till Helsingfors medan det andra löpte genom landets glesbebyggda inre, vek av genom Lathi och fortsatte till Viborg. Skulle det inte vara möjligt att transportera båtarna i sina ursprungliga neutrala lårar med järnväg tvärs genom Finland till sin slutliga destination?

Ju mer han tänkte på saken, desto bättre gillade han planen. Till slut bestämde han sig för att slå en signal till det hemliga numret i Whitehall som C gett honom just för den eventualitet som denna. Rösten som svarade tillhörde inte den enbente chefen för Secret Service. Den anonyme mannen i andra änden tillhörde dock tydligen bilden, för han lyssnade tyst på Birds redogörelse innan han lade på luren med ett lakoniskt:

- Tack, Bird. Vi hör av oss.

Två timmar senare kom den gamle brevbäraren från den närbelägna byn Flamborough incyklande på flottbasen som om han haft djävulen själv efter sig. Han var röd i ansiktet och flåsade när han steg av cykeln och sa åt den flinande vakten att han ville träffa »löjtnant Dickie Bird» ögonblickligen. Det var ett brådskande meddelande från London »och det är ju inte varje dag vi får såna».

Sjömannen visade honom till Birds barack. Brevbäraren kramade kuvertet i sin knotiga hand.

Löjtnant Bird rev spänd upp kuvertet och läste meddelandet inuti: »ÖVERENSKOMMET. SKA ARRANGERAS.»

Meddelandet var inte undertecknat ...

Några dagar innan de skulle segla ut från Hulls hamn ombord på det svenska timmerfartyget »SS Edward Esbjerg», ställde Bird upp den lilla gruppen innanför lyckta dörrar klädda i kläder han köpt åt dem i en sjömansbutik i närheten av George Street i Hull.

de Vere var perfekt. Han bar en medfaren sjömansmössa från kontinenten, en tvärrandig tröja under en sjaskig trekvartslång rock av det slag tyskarna kallar *Joppe* och ett par påsiga, lappade byxor nedstoppade i ett par skrämmande fula och illa åtgångna knähöga stövlar som till och med den fattigaste luffaren skulle ha fnyst åt.

- Strålande, Scott, utropade Bird förtjust. Du ser ut som en apache i den där munderingen!

- *Apache, mein lieber Mann! Ich bin kein französischer Gauner ... ich bin ein ehrlicher deutscher Seeman, sa de Vere indignerat. Jag är en tysk sjöman!*

- Jag visste inte att du pratade tyska, de Vere, sa Bird överraskad.

Fänriken blinkade.

- Resultatet av en gedigen utbildning vid Eton, gosse. Det är inte som den där korvstoppningsfabriken du gick på. Plus ett sommarlov hos min faster i Baden-Baden före det sista bråket.

De två meniga var dock en besvikelse. Ginger Coates och Bull, en jättelik, rödbrusig karl från Yorkshire som skulle utgöra besättningen på de Veres skimmer, hade tvättat och